

Na swjateho Thomascha.

Za wjerju, Kneze, pomhaj mi,
 Esam na Sslaboszi dobycz!
 Nedaj mi tajkej Stysnoszi
 Bes Trosztu dale pobycz.
 Nech Njeh, nech Czert a czjemny Row,
 Haj sam ton traskny kudny Stok
 Namni scho Prawo shubi. Hamen!!

Ly mozny, wulki a žiwj Sbožniko, kiz ty woboje tak derje jene Kralestwo teje Naturity, jako teje Nady masch. We prjenim mozemy my sweczjo schitko s Wocjomaj widziej, s Rukomaj pschimacz a s Rosomom wopshijecz. We druhim pak siewisch ty twoje Žiwjenje, twoju Moz a twoje Kralestwo jeno tym, kotsiz so tebe boja. Daj, so bychmy my nasdala nestali, ani tu Krafnosz twojeju Kralestwow s Woczemi jeno swohnkach newobladali, ani jako Sslepil tejesameje Wjestosz a snuzkomne Buczje nidy nesaprijeli; ale daj nam rošwjetlenej Woczi teho Ducha, so bychmy tebe we Duchu a we Wjeri hizom tudy na Semi k Prawizy Bozej sed, icz widzili. Wobaraj knam schitkej Newjeri, kotraž je pschecziwo twojej Krafnoszi. Rosczjer tu Mhu a Czjemnosz nascheho thoreho Rosoma, skotrejz won tu Jasnosz twojeje Majestety sacznicz je. Czjn k Hajnbi schelke Myslje, kotrejz we tych Duschach tych Besbožnych pschecziwo twojej Czszu su. Haj, naposletku polož schitkich Nepscheczelow k Podnoschkej twojeju Rohow, so by so schitko, schtoz je we Nebju a na Semi, psched twojim Szepstarjom pokhilecz dyrbjalo, a jeno tebi Czsz a Moz a Krafnosz a Mudrosz dawalo. Žonuj wošebi tu njetsišchu Schtundu, we kotrejz my so we twojim Weni fromadzili smy, so by nas twoje Sswjetlo rošwjetliko a nas to Ssłowo teho Žiwjenja ktemu duchomnemu Wuziwanju twojeho Mjera! moznje nawabiko. A dokelz my tu Kuposz tychšamych wobladač zemy, kotsiz neradzi to wjerja, schtoz s Wocjomaj newidza, a s Rukomaj pschimacz nemoza, kajž Thomasch, da sposchecz nam twojeho Ducha, teho Ducha teje Wjernoszi a Posnacza, so by so ta Wuczba we Mudroszi a to Posluchanje we Žonowanju stalo. Kajž sebi to dale wuprosymy we nuternym a wjerjazym Wotze naschu re. a Kyrlischu.

Szenje na swjateho Thomascha, Joh. 20. v. 24 — 31.

Thomasch pak, wot tych Dwanacze jedyn, kotremuz Didimus rjekaju, nebjesche pschinich, jako Jesus pschindze. Da dzachu czi drusy Wuczomnizy knemu: Wdy smy teho Knesa widzili. Won pak dzesche knim: Jeli so ja we jeho Rukomaj newidzu te hosdsjaze Blusny, a netyknu swoj Borst do tych hosdsjazych Blusnow, a nepoložu swoju Ruku do jeho Boka, da nebudu wjericz. A po Tydženju bjechu jeho Wuczomnizy sašo nuzkach, a Thomasch snimi; duž pschindze Jesus, jako Durje sanknene bjechu, a stwi predza, a dzesche: Mjer bydz swami. Potom dzesche won k Thomaschaj: Tyk sem swoj Borst, a woladaj mojej Ruzy, a podaj sem swoju Ruku, a polož ju do mojeho Boka, a nebydz newjerjazy, ale bydz wjerjazy. Thomasch pak wotmolwi a dzesche knemu: Moj Kneze, a moj Božo. Dzesche Jesus knemu: Dokelz me widzil sy, Thomascho, da wjerisch ty. Sbožni su czi, kiz newidza, a schaf wjerja. Tejz wele drubich Zejchow czinesche Jesus psched swojimi Wuczomnikami, kotrejz we tych Knihach nešju wopisane. Te su pak wopisane, so byscheze wjerili, so Jesus je Krystus, ton Ssyn Boži, a byscheze psches tu Wjeru Žiwjenje mjeli we jeho Weni.

Za Historija je so stala wošmy Dzen po Jutrowniczny, a je prawe Janowe Prjedowanje, kotryž wošebi nawšchje Prjedowa-

nja a Džiwj teho Knesa Krystuša kedžbuje, kotrejz k Wuczbi wot Wjeru Bluscheju. Tehodla hacz runje czi drusy Ewangelistojo ničezo wot teho nepraja, da neje so tola Jan